

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 10.1.2017 senátě složeném z jeho předsedy JUDr. Eduarda Wipplinger a soudkyň JUDr. Libuše Chudíkové a Mgr. Daniely Jeřábkové, v trestní věci obžalovaného MUDr. S█████ R█████, nar. ██████, lékaře, trvale bytem ██████, *takto*:

I. K odvolání Okresního státního zástupce v Chebu se podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 19.8.2016 č.j. 2 T 17/2016 - 399 ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu **se znovu rozhoduje** tak, že obžalovaný MUDr. S█████ R█████ **odsuzuje** podle § 147 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **patnácti (15) měsíců**, jehož výkon se mu za použití § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **osmácti (18) měsíců**.

II. Odvolání obžalovaného MUDr. S█████ R█████ proti témuž rozsudku se jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný MUDr. S█████ R█████ uznán vinným přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku pro skutek spočívající v tom, že dne 14. července 2015 v době kolem 07:25 hodin u obce Hazlov, okr. Cheb, řídil jako řidič osobní vozidlo zn. Ford Focus, registrační značky ██████, a to po silnici I. třídy č. 64, ve směru jízdy od obce Hazlov směrem na Aš, a to

nedovolenou rychlostí nejméně 119 km/hod. (v místech s dovolenou rychlostí nejvýše 90 km/hod.), kdy na 9,262 km počal předjíždět kolonu vozidel v místě, kde je předjíždění zakázáno vodorovnou dopravní značkou V 1a (podélná čára souvislá), a následně v levém jízdním pruhu narazil přední částí osobního vozidla do levé boční zadní části osobního vozidla zn. Škoda Octavia, registrační značky [REDAKCE], které řídil jako řidič D [REDAKCE] I [REDAKCE], nar. [REDAKCE], který jel ve stejném směru jízdy a odbočoval v uvedeném místě vlevo do objektu Domova pro osoby se zdravotním postižením "Pata" a s dostatečným předstihem signalizoval levým směrovým ukazatelem odbočování vlevo, kdy po nárazu bylo vozidlo Škoda Octavia odhozeno vlevo mimo hlavní vozovku, kde narazilo do stromu a oplocení objektu a při dopravní nehodě došlo ke zranění spolujezdkyně v osobním vozidle zn. Škoda Octavia - H [REDAKCE] V [REDAKCE], nar. [REDAKCE], která utrpěla polytrauma tj. sdružené poranění hlavy, hrudníku, pánve a končetin, tedy úrazové krvácení mezi měkké pleny mozkové a pod tvrdou plenu mozkovou s pohmožděním mozku v místě čelního laloku vlevo, spánkového laloku vpravo a temenního laloku vpravo, zakrvácení a průnik vzduchu do pravé pohrudniční dutiny nevelkého rozsahu, poranění hrudní srdečnice v horním úseku, poranění levé ledviny s krvácením pod pouzdrém, zlomeninu kosti stydky v místě levého horního a dolního ramínka, zlomeninu kosti křížové při horním okraji vpravo, zlomeninu obou kostí pravého předloktí, zhmoždění obličeje v místě očních víček a zhmoždění stehna a po dopravní nehodě byla letecky transportována do FN Plzeň, kde se podrobila neodkladným operacím pro traumatické poranění hrudní srdečnice (bylo zapotřebí zavést do oblasti zranění umělou výztuhu - tevar) a pro krevní výron pod tvrdou plenu mozkovou vpravo (bylo nutno provést osteoklastickou dekompresivní kraniotomii - odstranění části lební klenby s odsátím krevního výronu) a to v místě pravé mozkové polokoule, po operačních výkonech byla hospitalizována na Klinice anesteziologie a resuscitace a intenzivní medicíny, dále byla dne 22.7.2015 zavedena punkční dilatační tracheostomie (léčebné otevření průdušnice) a dne 24.7.2015 se podrobila operaci zlomenin obou kostí pravého předloktí (kostní úlomky byly spojeny kovovým materiálem), dne 30.7.2015 byla přeložena do KKN, a.s. - nemocnice v Chebu, na jednotku intenzivní péče chirurgického oddělení, kde byla prováděna intenzivní rehabilitace, dne 01.09.2015 byla přeložena zpět do FN Plzeň, na Neurochirurgickou kliniku, kde byla dne 02.09.2015 provedena zpětná replantace kostní ploténky, která byla vyňata při osteoklastické dekompresivní kraniotomii, dne 15.9.2015 byla přeložena do Nemocnice Sokolov, na rehabilitační oddělení, kde pokračovalo léčení včetně intenzivní rehabilitace, a kde byla hospitalizována do 13.10.2015 (v této době již chodila o dvou francouzských holích s pomocí druhé osoby), kdy poškozená byla, výrazně omezena v běžném způsobu života, neboť zpočátku byla zcela odkázána na pomoc zdravotnického personálu a v současné době je omezena pohybově, kdy ze soudně - lékařského hlediska se jedná o poranění těžké a vážné, s poruchou zdraví výrazně přesahující 6 (šest) týdnů, kdy poškozená byla bezprostředně ohrožena na životě, zejména poraněním hrudní srdečnice a zraněním mozku a léčení bylo komplikováno jen nepodstatně opakovanými záněty močových cest a léčení bude trvat ještě několik měsíců a zranění pravděpodobně zanechá trvalé následky v podobě omezení hybnosti poškozené a dále drobné poranění utrpěl i řidič osobního vozidla zn. Škoda Octavia - D [REDAKCE] I [REDAKCE], který utrpěl otřes mozku, podvrtnutí a natažení ramenního kloubu a pohmoždění hrudníku, po dopravní nehodě byl převezen do KKN, a.s. - nemocnice v Chebu, kde podstoupil různá vyšetření a byl 1 (jeden) den hospitalizován na pozorování na chirurgickém oddělení, dále bez dalšího léčení a bez omezení v běžném způsobu života, obžalovaný porušil při řízení vozidla minimálně ustanovení § 4 písm. c), § 17 odst. 5 písm. a), písm. b) a § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů v platném znění.

Za uvedené jednání byl obžalovaný odsouzen podle § 147 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců a tento trest mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit poškozené VZP částku ve výši 1.534.539 Kč.

Proti rozsudku podal odvolání obžalovaný prostřednictvím svého obhájce do výroku o vině i trest a náhradě škody a státní zástupce do výroku o trestu.

Obžalovaný namítá, že části rozsudku jsou nejasné a založené na nejasných a neúplných skutkových zjištěních, okresní soud se podle něj nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a nevyvodil správné závěry. Bylo porušeno ustanovení trestního zákona a rovněž nesprávnost rozhodnutí o nároku poškozené organizace. Soud podle obžalovaného nepostupoval důsledně podle § 2 odst. 5 věty první a odst. 6 trestního řádu.

Obžalovaný pokládá závěry okresního soudu o tom, že za vznik dopravní nehody může bezprostředně pouze on, a že na straně poškozeného nebylo zjištěno žádné pochybení, za nesprávné. Poukazuje na ustanovení § 21 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., který uvádí, že při odbočování na křižovatce nebo na místo ležící mimo pozemní komunikaci musí řidič dávat znamení o změně směru jízdy; při odbočování nesmí ohrozit řidiče jedoucí za ním a musí dbát zvýšené opatrnosti. To znamená nejen povinnost signalizovat světelným znamením záměr odbočit, ale i dvě další povinnosti uvedené za středníkem citovaného ustanovení, jež musí řidič dodržovat již přímo při změně směru jízdy, tzn. při provádění odbočovacího manévru. Zákonem uvedené povinnosti na sebe časově navazují, a i když odbočující řidič dává včas znamení o změně směru jízdy, nejsou tím jeho povinnosti vyčerpány, neboť musí dodržet další zákonné povinnosti, tj. při samotném odbočování neohrozit za ním jedoucí řidiče a současně musí dbát zvýšené pozornosti. Již v závěrečné řeči poukazovala obhájkyň na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 20.11.2013, sp. zn. 7 Tdo 918/2013, v němž byla řešena téměř shodná otázka jako v daném případě, vycházející z průběhu vzniklé dopravní nehody při odbočování vlevo v době, kdy odbočující vozidlo již bylo předjížděno. Nejvyšší soud zaujal právní názor právě k výkladu ustanovení § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, který je použitelný i při posouzení nyní projednávané věci.

V projednávané věci bylo prokázáno, že poškozený splnil svou povinnost dávat znamení o změně směru jízdy, avšak již nedbal zvýšené opatrnosti, neboť zahájil odbočování v době, kdy již byl předjížděn obžalovaným a vjel do jeho jízdní dráhy, přičemž jej zaregistroval až v době nárazu, tedy střetu obou vozidel. Poškozený v hlavním líčení vypověděl, že než začal odbočovat, věnoval se spíše provozu před sebou, přičemž provoz za sebou začal sledovat tak 80 - 100 metrů před odbočkou. Žádného předjíždějícího vozidla si nevšiml, při odbočování se díval do levého zpětného zrcátka, z okénka se nerozhlížel. Z tohoto vyjádření ve spojení se závěry znaleckého posudku je zřejmé, že poškozený nevěnoval dopravní situaci za sebou potřebnou pozornost, nepřesvědčil se dostatečně, a to ani v průběhu dávání znamení o změně směru jízdy, ani před samotným odbočovacím manévrem, zda je protisměrný jízdní pruh za jeho vozidlem volný a zda může zahájit a dokončit odbočení. Nedbal tedy zvýšené opatrnosti a ohrozil předjíždějícího řidiče. Ze znaleckého posudku vyplývá, že v době 2,5 vteřiny před střetem bylo vozidlo obžalovaného vzdáleno asi 90 metrů od vozidla poškozeného, přičemž v této době ho mohl poškozený ve zpětném zrcátku pozorovat.

To znamená, že od uvedeného okamžiku a od uvedené vzdálenosti až do doby vlastního odbočení mohl poškozený předjíždějící vozidlo pozorovat a tedy o něm vědět. Jestliže, jak sám uvedl, vozidlo obžalovaného neviděl, je zcela jasné a prokazatelné, že dopravní situaci za sebou náležitě nesledoval, nedbal patřičné potřebné opatrnosti a již vůbec pozornosti zvýšené. Ani bezprostředně před změnou směru jízdy a najíždění do protisměrného pruhu se aktuálně nepřesvědčil, zda bezpečně může odbočení uskutečnit, ačkoliv při vizuální kontrole nejprve ve zpětném zrcátku a poté i z levých oken by musel předjíždějící vozidlo vidět. Pokud by dbal zvýšené opatrnosti, mohl střetu vozidel zabránit tím, že by nezapočal odbočovat, zastavil a vyčkal, až předjíždějící vozidlo uvolní prostor odbočky mimo pozemní komunikaci. Měl tedy možnost i čas vzniku dopravní nehody předejít.

Podle obžalovaného nemůže na shora uvedeném nic změnit skutečnost, že v místě odbočky je zákaz předjíždění. Tato skutečnost nemůže zbavovat odbočujícího řidiče povinností podle § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, jinými slovy to neznamená, že by nemusel sledovat dopravní provoz a dbát zvýšené opatrnosti. Žádný řidič se nemůže plně spolehnout na to, že vozovka bude v důsledku zákazu předjíždění v protisměrném pruhu volná a že se tam nemůže pohybovat nějaké vozidlo, ať již z jakéhokoli důvodu. Lze poukázat např. na to, že by se v uvedeném jízdním pruhu mohla pohybovat vozidla s právem přednostní jízdy (§ 41 zák. o silničním provozu) snažící se pomaleji jedoucí a nadále zpomalující kolonu vozidel předjet. I proto není možné akceptovat závěr okresního soudu o nemožnosti předpokládat pohyb jiného vozidla v protisměrném pruhu ve směru jízdy poškozeného před odbočením.

Obžalovaný poukazuje na to, že přiznal a přijal svůj podíl odpovědnosti za vznik dopravní nehody, je si plně vědom porušení příslušných dopravních předpisů, nepokládá však za správný závěr okresního soudu, že dopravní nehodu zavinil jen on sám, bez podílu poškozeného na jejím vzniku. Ve shodě s uplatněnými námitkami a argumentací má obžalovaný za to, že je rovněž dáno spoluzavinění poškozeného, jehož podíl odpovědnosti spatřuje v 50 %. I poškozený porušil povinnost řidiče stanovenou zákonem a významně, stejným dílem, spoluzavinil vznik dopravní nehody a jejích následků. Jeho jednání, tedy porušení povinnosti, je v příčinné souvislosti s následkem.

Podle obžalovaného může mít uvedené spoluzavinění poškozeného významný dopad i na právní kvalifikaci, neboť může znamenat posouzení jednání obžalovaného jen podle prvního odstavce § 147 trestního zákoníku. Použití této právní kvalifikace by pak mělo mít vliv i na výměru uloženého trestu odnětí svobody, která by tak měla být přizpůsobena rozpětí mírnější trestní sazby do 2 let. Stejně tak by zjištěné spoluzavinění poškozeného mělo vliv i na výrok o náhradě škody, kdy povinnost ji uhradit by měla stíhat polovičním podílem i poškozeného. V takovém případě pak není možné zavázat povinností hradit celý uplatněný nárok na náhradu škody toliko obžalovaného a přicházel by v úvahu výrok o jeho povinnosti uhradit 50 % uplatněného nároku a ve zbytku odkázat shora uvedenou poškozenou organizaci na řízení ve věcech občanskoprávních, případně ji odkázat s celým nárokem.

Posléze obžalovaný prostřednictvím obhájkyne polemizuje a nesouhlasí s některými reakcemi a vyjádřeními znalce Ing. Mála v hlavním líčení. První námitka je reakce znalce na otázku obhájkyne, zda měl poškozený možnost vizuálního rozhledu z okénka při započetí vlastního odbočení ještě před tím, než vjel se svým vozidlem do protisměrného jízdního pruhu. Reakce znalce zněla: „A proč by to dělal?“ a s dodatkem, že když poškozený odbočoval, musí se dívat, kam jede a v té době již nemůže sledovat nic jiného, musí již opustit vozovku. Přesvědčí se před tím, jak to jde, v té chvíli začne odbočovat a v té době se začíná starat o to,

aby vjel do vrat. Kdyby odbočoval víc kolmo, mohlo by se mu stát, že by náraz nebyl do zadní části, nýbrž na prostřední část Octavie. Takové posouzení znalce a odpověď na položenou otázku s důrazem na technické hledisko nepovažuje obhajoba za odborné, znalecké stanovisko se jeví jako nedostatečné a rovněž v rozporu s povinnostmi řidiče při odbočování uloženými zákonem o silničním provozu v citovaném ustanovení § 21 odst. 1. Navíc samotné závěry znalce v posudku o možnostech výhledu poškozeného v době před odbočením na str. 14 posudku jasně ukazují na to, že poškozený příjíždějící vozidlo obžalovaného neviděl, protože řádně nesledoval dopravní situaci za svým vozidlem a nedbal tak zvýšené opatrnosti. Přitom mohl vozidlo obžalovaného vidět již v době 2,5 vteřiny před střetem, kdy bylo při pohybu v protisměrném jízdním pruhu vzdáleno 90 metrů od místa střetu. Je tedy zřejmé, že se poškozený nepřesvědčil v rozhodné době před započítáním odbočení o situaci na vozovce. Reakce znalce v hlavním líčení je pak i v nesouladu s jeho vlastními závěry v posudku uvedenými.

Druhý problém se týkal zhodnocení možnosti zařazení se mezi předjetá vozidla v době před rozhodnutím obžalovaného, že bude v předjíždění pokračovat, když zjistil, že zařazení není předjížděnými vozidly umožněno a kdy ještě nezačalo vodorovné značení signalizující zákaz předjíždění. Zde znalec ve své reakci posuzoval nikoliv nastíněnou situaci při snížené rychlosti jízdy obžalovaného, nýbrž stav následný, tedy po rozhodnutí obžalovaného pokračovat v předjíždění již na jeho zákazu ve snaze co nejrychleji opustit protisměrný jízdní pruh. Po upozornění obhájkyň, že neodpovídá na položenou otázku, nýbrž posuzuje stav pozdější a při jiné rychlosti vozidla obžalovaného, znalec tuto skutečnost připustil, nicméně na danou otázku již v podstatě věcně nereagoval. K úvahám znalce v tom, že kdyby obžalovaný trochu snížil rychlost vozidla, Octavie řízená poškozeným by se již v jeho jízdním pruhu nenacházela, je třeba zdůraznit, že ze samotného znaleckého posudku na str. 13 dole vyplývá závěr znalce, že v době, kdy obžalovaný mohl upozorovat odbočující vozidlo vlevo, neměl možnost střetu zabránit. To znamená, že zde obžalovaný neměl žádný prostor pro případnou možnost snížení rychlosti. Naopak on by mohl předpokládat, že vozidlo poškozeného nebude odbočovat v době, kdy je předjížděno, byť již v zákazu předjíždění. Navíc byl nepochybně veden snahou rychle opustit protisměrný jízdní pruh.

I přes uvedené námitky, které se týkají vyjádření znalce, se obhajoba domnívá, že pro posouzení podstaty věci jsou závěry uvedené ve znaleckém posudku postačující. Závěrem proto navrhl, aby krajský soud podle § 258 odst. 1 písm. b), d), f) trestního řádu zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu po provedení potřebných důkazů sám rozhodl o vině obžalovaného přečinem podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku a uložil tomu odpovídající mírnější trest odnětí svobody a rozhodl o uplatnění nároku na náhradu škody s ohledem na spoluzavinění poškozeného. Dále bylo navrženo, aby byl proveden důkaz přečtením podstatných částí výpovědí svědka D. [REDAKCE] I. [REDAKCE] z hlavního líčení a části znaleckého posudku Ing. Bohumila Málka, zejména jeho závěry pod bodem 6 a), b) na str. 13 a 14 posudku ze dne 21.11.2015.

Státní zástupce podal odvolání pouze do výroku o trestu. Ztotožnil se v podstatě s hodnocením důkazů, tak jak je dovodil nalézací soud, avšak uložený podmíněný trest odnětí svobody považuje za nepřiměřeně mírný. Zejména nesouhlasí s tím, že nebyl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel a domnívá se, že při ukládání uvedeného trestu soud zřejmě dostatečně nezvážil některé okolnosti.

Nalézací soud učinil mj. správný závěr, že provedeným dokazováním nebylo zjištěno

jakékoli spoluzavinění řidiče D [REDACTED] L [REDACTED] na dopravní nehodě. Tento závěr je možno jasně dovodit z výpovědí svědků, kteří jeli v automobilech za vozidlem řidiče L [REDACTED], jakož i ze závěrů znaleckého posudku z oboru dopravy - silniční nehody. Přesto, že se k této skutečnosti okresní soud nevyjadřuje, resp. neuvádí jednoznačný závěr, má obžaloba za to, že poškozená spolujezdkyně H [REDACTED] V [REDACTED] byla v době dopravní nehody připoutána bezpečnostním pásem. I když se tato skutečnost ukázala jako irelevantní vzhledem k závěrům znaleckého posudku z oboru zdravotnictví - soudní lékařství i vzhledem k závěrům znalce z oboru dopravy - silniční nehody, považuje ji obžaloba za důležitou. Z uvedeného je zřejmé, že řidič L [REDACTED] i spolujezdkyně H [REDACTED] V [REDACTED] se chovali v souladu s povinnostmi, které jim ukládá zákon o silničním provozu č. 361/2000 Sb. v platném znění.

Toto se však již nedá říci o jednání obžalovaného. Jeho jízdu je možno hodnotit jako velice riskantní až bezohlednou, a to na nebezpečném místě a to i přesto, že místo dopravní nehody dobře znal a pravidelně zde jezdil do zaměstnání v SRN. Při hodnocení závažnosti jeho jednání je nutné zdůraznit, že porušil několik povinností uložených mu jako řidiči podle zákona. Při řízení předmětného vozidla porušil ustanovení § 4 písm. c), § 17 odst. 5 písm. a), b) a § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích. Tato ustanovení obviněný porušil jednak tím, že nerespektoval vodorovnou dopravní značku V 1a – podélná čára souvislá zakazující předjíždění vozidel. Dále předjížděl v místech, kde před sebe neměl rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí a za situace, kdy se nemohl bezpečně zařadit před vozidla, která hodlal předjet. Zároveň porušil nejvyšší přípustnou rychlost mimo obec, když jel rychlostí nejméně 119 km/hod. Porušení uvedených pravidel vedlo k ohrožení zdraví a života spolujezdců ve vozidle Škoda Octavia a bylo proto posouzeno jako porušení důležité povinnosti uložené řidiči, podle zákona. Porušení citovaných pravidel nepochybně výrazně zvyšuje společenskou škodlivost jednání obžalovaného. Tato je zvyšována i skuteností, že poškozená V [REDACTED] utrpěla při nehodě velice těžká a závažná zranění, pro která byla podle znaleckého posudku z oboru zdravotnictví – soudní lékařství přímo ohrožena na životě a k jejímu úmrtí nedošlo jen v důsledku poskytnutí velice rychlé a kvalifikované pomoci ve zdravotnickém zařízení v Plzni, kde byla operována.

S ohledem na uvedené skutečnosti měl být podle státního zástupce ukládán obžalovanému přiměřeně přísnější podmíněný trest odnětí svobody s delší zkušební dobou, než jaký byl uložený napadeným rozsudkem. I přesto, že od spáchání uvedeného přečinu uběhla doba delší než jednoho roku a obžalovanému nebyl po dopravní nehodě zadržen řidičský průkaz a tento řídil motorová vozidla bez dalších protiprávních jednání, měl by mu být uložen hlavně v zájmu generální prevence trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel nejméně půl roku nad spodní hranicí zákonné trestní sazby. Obžaloba má za to, že uložení tohoto trestu by obžalovanému neznemožnilo výkon jeho zaměstnání ve Spolkové republice Německo, když nepochybně dosahuje tak vysokých příjmů, které by mu umožnily v době výkonu navrhovaného trestu si opatřit řidiče.

Závěrem státní zástupce navrhl, aby krajský soud zrušil výrok o trestu a uložil obžalovanému přísnější podmíněný trest a zejména trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel.

Krajský soud v Plzni z podnětu odvolání obžalovaného i státního zástupce přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, stejně jako řízení, které mu předcházelo, přihlížející přitom zejména k vadám, které

byly napadenému rozsudku v odvolání vytýkány. V daném případě přezkoumával rozsudek v celém rozsahu.

Dospěl k závěru, že okresní soud v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu provedl dostatek důkazů k tomu, aby mohl ve věci řádně rozhodnout. Po celou dobu řízení bylo důsledně respektováno právo obžalovaného na obhajobu, rozsah dokazování je tedy podle názoru odvolacího soudu takový, že umožnil soudu prvního stupně zjistit skutkový stav věci bez důvodných či rozumných pochybností. Okresní soud veškeré důkazy provedl bez jakéhokoliv procesního pochybení a všechny takto provedené důkazy hodnotil řádně postupem podle § 2 odst. 6 trestního řádu. Hodnocení důkazů je ve výlučné kompetenci soudu prvního stupně, tedy toho soudu, před kterým byly důkazy provedeny, a odvolací senát do tohoto hodnocení může zasahovat jedině tehdy, pokud by zjistil, že některé podstatné důkazy vůbec okresní soud nehodnotil anebo že hodnocení důkazů je nelogické, neúplné či vnitřně rozporné. Nic takového všem odvolací senát nezjistil, naopak hodnocení důkazů tak, jak je provedeno v odůvodnění napadeného rozsudku, je velmi konkrétní, podrobné, logické i přesvědčivé.

Pokud se týká odvolání obžalovaného, tak krajský soud se neztotožnil s žádným argumentem v něm obsaženým. Bylo jednoznačně na základě výpovědí svědků, které vypisuje okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku, prokázáno, že poškozený L██████ dal znamení o změně směru jízdy – levý blinkr, dlouho před tím než započal odbočovací manévr a jel při středu vozovky. Poškozený v té době jel v koloně a viděl, že auta za ním také zpomalují. V žádném případě nemohl předpokládat, jak správně nalézací soud dovodil, že někdo z řidičů pojede tak rychle jako obžalovaný a bude předjíždět celou kolonu aut na plné čáře. Znalec ve znaleckém posudku zcela jednoznačně uvedl, že poškozený nemohl v době, kdy již zahájil odbočovací manévr, přijíždějící automobil obžalovaného vidět, neboť v té době byl obžalovaný ještě v takové vzdálenosti, že to ani nebylo možné.

Podle znaleckého posudku se obžalovaný pohyboval minimální rychlostí 119 km/h, když je nutné zdůraznit, že ve prospěch obžalovaného je uváděná rychlost vozidla pro něj nejprůpustnější, tudíž nejvyšší, ačkoliv znalec dospěl k závěru, že vozidlo mohlo jet až 145 km/h. I v případě, že je postupováno ve prospěch obžalovaného, přesahovala jeho rychlost o téměř 30 km v místě rychlost povolenou. Jedná se tedy o velmi výrazné překročení rychlosti, které jednoznačně mělo vliv na následky zranění poškozené V██████.

Z výpovědi obžalovaného vyplynulo, že místo, kde předjížděl kolonu aut, dobře znal, neboť tudy projížděl denně do zaměstnání v SRN, věděl, že se v kritickém místě nachází odbočka do domova Pata a za takové situace měl jednoznačně přizpůsobit svoji jízdu dané situaci. Situace byla nepřehledná, jelo mnoho vozidel, což připustil ve své výpovědi i obžalovaný, který uváděl, že předjížděl dlouhou kolonu, ovšem nemohl se mezi vozidla zařadit, neboť ta měla mezi sebou malé rozestupy a on proto vyhodnotil situaci tak, že celou kolonu předjede. Za takové situace však měl předpokládat, že pokud kolona aut jede pomalu a zpomaluje, navíc v nepřehledném úseku, že k tomu může existovat nějaký podstatný důvod. V žádném případě nelze souhlasit s tím, že poškozený L██████, tedy řidič nabouraného automobilu, nedbal zvýšené opatrnosti nebo zahájil odbočování v době, kdy již byl předjížděn obžalovaným a vjel do jeho jízdní dráhy.

Z provedených důkazů, zejména znaleckého posudku vyplývá, že v době, kdy poškozený započal odbočovací manévr vlevo, nebyl obžalovaný ještě v dohledné vzdálenosti. Pokud by obžalovaný dodržel rychlost, která byla na místě stanovena, poškozený by bez

problémů odbočovací manévry ukončil, neboť obžalovaný narazil až do levé zadní části jeho automobilu.

Sám poškozený problematičnost místa, kde došlo k dopravní nehodě, znal a byl, jak sám uvedl, vždy při odbočování velmi opatrný. V žádném případě nelze souhlasit s výkladem obhajoby, pokud jde o ustanovení § 21 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., že poškozený porušil toto ustanovení, tedy že ohrozil řidiče jedoucí za ním. Z provedených důkazů je zcela zřejmé, že při odbočovacím manévru dbal zvýšené opatrnosti. Nemohl v žádném případě předpokládat, že na plné čáře, s kolonou vozidel za svým vozidlem, kdy dal včas znamení o změně směru jízdy, bude předjíždět celou kolonu aut řidič rychlostí minimálně o 30 km/h rychleji než je na místě povolená rychlost. Správně okresní soud vycházel ve prospěch poškozeného ze zásady tzv. omezené důvěry v dopravě, tedy že poškozený L. [REDAKCE] jako řidič osobního motorového vozidla mohl spoléhat na to, že pokud s dostatečným předstihem (řádně) dává ostatní účastníkům silničního provozu najevo svoji vůli odbočit vlevo a ověřil si, že neexistuje překážka, která by mu v tom bránila, může v odbočovacím manévru pokračovat. Nelze po něm požadovat, aby bylo ustanovení § 21 pravidel silničního provozu interpretováno tak, že musí zohlednit i možné úmyslné porušení pravidel jinými účastníky silničního provozu. Za situace, tak jak byla nastolena, nemohl poškozený v žádném případě předpokládat, že by mohl obžalovaný v daném případě za dané situace kolonu vozidel předjíždět a že by ho tudíž mohl při odbočovacím manévru ohrozit, když navíc se přesvědčil o tom, že vozidla za ním jedoucí zpomalují a jejich řidiči tedy jsou srozuměni s tím, že poškozený bude odbočovat vlevo.

Krajský soud považuje za zásadní pochybení obžalovaného rychlost, kterou se v místě, které dobře znal, pohyboval, ačkoliv věděl, že je tam sice omezená, ale jasná možnost odbočení vlevo a jízdu dané situaci nepřizpůsobil. Krajský soud se shoduje s okresním soudem v tom smyslu, že zavinění je výlučně na straně obžalovaného, poškozený se ani nepatrně na zavinění dopravní nehody nepodílel. Pokud obhajoba poukazovala na ustanovení § 41 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., tedy možnost, že v dané chvíli mohlo předjíždět vozidlo využívající zvláštního výstražného světla modré barvy a zvukového znamení, a že tudíž měl poškozený i tuto možnost předpokládat a dbát zvýšené opatrnosti, je nutné upozornit na to, že i řidiči vozidel při plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností a využívající výstražná znamení, jsou povinni dbát potřebné opatrnosti, aby neohrozili bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Ani uvedený argument nepovažuje krajský soud za adekvátní dané situaci, navíc jde o čistou spekulaci.

Krajský soud v podrobnostech zcela odkazuje na velmi podrobné odůvodnění napadeného rozsudku soudu prvního stupně, se kterým se zcela ztotožňuje. Za příležitostí považuje i právní kvalifikaci jednání obžalovaného podle ustanovení § 147 odst. 1 i odst. 2 trestního zákoníku, neboť svým jednáním způsobil poškozené V. [REDAKCE] těžkou újmu na zdraví a při jízdě porušil důležité povinnosti uložené mu podle zákona. Jednak překročil rychlost jízdy téměř o 30 km/h nad rychlost v místě povolenou, předjížděl v místě, kde bylo předjíždění zakázáno dopravním značením a v době, kdy neměl dostatečný rozhled.

Odvolací soud se tedy neztotožnil s žádným z argumentů uvedených v odvolání obžalovaného, ale částečně se ztotožnil s odvoláním státního zástupce. Stejně jako okresní soud a státní zástupce dospěl i krajský soud k závěru, že jízda obžalovaného byla velmi riskantní a nebezpečná, jel vysokou rychlostí, při které se nemohl mezi ostatní automobily jedoucí v koloně zařadit, neboť by musel velmi silně brzdit. Vzhledem k osobě obžalovaného, který dosud nebyl soudně trestán, nemá žádný záznam v evidenční kartě řidiče, ukládal okresní

soud ještě trest výchovný, tedy nespojený s přímou represí. Obžalovaný byl ohrožen trestem odnětí svobody od šesti měsíců do čtyř let odnětí svobody. Vzhledem k tomu, že jeho jízda byla velmi nebezpečná, současně se dopustil porušení zákona o provozu na pozemních komunikacích třemi způsoby a spolujezdkyni poškozeného řidiče L. [REDAKCE] byly způsobeny velmi závažné zdravotní následky, přičemž byla po dopravní nehodě přímo ohrožena na životě, lze považovat uložený trest odnětí svobody v trvání deseti měsíců, tedy pouhé čtyři měsíce nad spodní hranici trestní sazby, za nepřiměřeně mírný, stejně tak jako uložení zkušební doby pouze na spodní hranici sazby v trvání jednoho roku. Krajský soud proto prodloužil uložený trest o pět měsíců a zkušební dobu o půl roku. I tak se však jedná o trest zohledňující zejména osobu obžalovaného, který byl dosud řádným účastníkem silničního provozu a byl to jeho jediný exces z jinak řádného života.

Krajský soud však nevyhověl návrhu státního zástupce na uložení trestu zákazu činnosti. Souhlasí s okresním soudem v tom smyslu, že pokud by byl ihned po dopravní nehodě zadržen obžalovaný řidičský průkaz, pak by tento druh trestu vzhledem ke způsobu jízdy obžalovaného a vážným zdravotním následkům poškozené V. [REDAKCE] byl namístě. Nelze však přehlédnout okolnosti, které svědčí ve prospěch obžalovaného. Zejména je nutné ve prospěch obžalovaného přihlédnout k tomu, že obžalovaný po stabilizaci zdravotního stavu poškozené V. [REDAKCE] o ni osobně pečoval, podílel se na její rehabilitaci, zaplatil jí pobyt v lázních a v pomoci jak odborné, tak finanční pokračuje i nadále, jak vyplynulo i ze zprávy zaslané zmocněncem poškozené a konstatované při veřejném zasedání. Poškozená V. [REDAKCE] nevyslovila vůči obžalovanému žádné další nároky a požadavky, naopak sdělila, že veškeré nároky považuje za vyrovnané, neboť obžalovaný se vůči ní zachoval velmi velkoryse a pečoval o její uzdravení, projevil opravdovou účinnou lítost, což poškozená velmi oceňuje.

Krajský soud se sice domnívá, že vzhledem k závažnému porušení tří důležitých povinností vyplývajících ze zákona o provozu na pozemních komunikacích, by bylo uložení trestu zákazu činnosti namístě aspoň v minimální výměře, nicméně vzhledem k jednání obžalovaného vůči poškozené, k dosavadní bezúhonnosti obžalovaného, který nejenže nemá žádný záznam v rejstříku trestů, ale ani v evidenční kartě řidiče, ani záznam o přestupku a od doby spáchání dopravní nehody v červenci 2015 uplynula doba více než jednoho a půl roku, po kterou obžalovaný také neměl žádný konflikt se zákonem, dospěl krajský soud k závěru i s ohledem na osobní poměry obžalovaného, který potřebuje řidičské oprávnění k cestám do zaměstnání v SRN, že by uložení trestu zákazu činnosti bylo trestem nepřiměřeně přísným. Proto nevyhověl odvolání státního zástupce a trest zákazu činnosti neuložil.

Veden výše uvedenými úvahami krajský soud odvolání obžalovaného zamítl jako nedůvodné ve smyslu § 256 trestního řádu a odvolání státního zástupce vyhověl pouze částečně, kdy zvýšil uložený podmíněný trest i stanovenou zkušební dobu, avšak další trest zákazu činnosti již neuložil.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím

obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni dne 10. ledna 2017

JUDr. Eduard Wipplinger, v.r.
předseda senátu

Vypracovala: Mgr. Daniela Jeřábková, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Jana Poláková